

கலைஞரின் உரைகளில் புலப்படும் இலக்கிய ஆளுமை

பி. ஸ்ரீதேவி அ,*

அ தமிழ்த்துறை, ஸ்ரீ எஸ். இராமசாமி நாயுடு ஞாபகார்த்தக் கல்லூரி, சாத்தூர்-626203, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Literary Personality evident in Kalaingar M.Karunanidhi's Text bibliography

P. Sridevi a,*

^a Department of Tamil, Sri S. Ramasamy Naidu Memorial College, Sattur - 626 203, Tamil Nadu, India

Corresponding Author:
srivenki2000@gmail.com

Received : 09-03-2020
Accepted : 09-05-2020

ABSTRACT:

Kalaingar M. Karunanidhi stands high of all literary stalwarts of his age through his contribution to the language, literature and the state as a writer and a leader. He had been meticulously writing for decades together producing wide range of works that include political statements, pamphlets, editorial columns, poems, plays, stories, and translations of classics, screenplay and dialogues for films, Television serials and so on. His area of expertise includes ancient Tamil literature on which he has written kuraloviyam, sangaTamizh, Tholkapiyapoonga and ThirukuralThelivurai. He registers his vision for Tamil language and people in his works. He records his pride in rich Tamil tradition and at the same time he employs satire to comment about the grey areas. This paper studies the works of Dr. Kalaingar and presents the social history of the Tamils depicted in it through various literary devices.

Keywords: Kalaingar, Literature, Tamil, Sangam Tamil people, Literary personality

ஆசிரியர் குறிப்பு

முனைவர் பி.ஸ்ரீதேவி தற்போது ஸ்ரீ எஸ்.இராமசாமி நாயுடு ஞாபகார்த்தக் கல்லூரி தமிழ்த்துறையில் உதவிப்பேராசிரியராகப் பணியாற்றி வருகிறார். இதற்குமுன் சிவகாசி அய்யநாடார் ஜானகி அம்மாள் கல்லூரியிலும், சிவகாசி ஸ்டார்டண்ட் பயர் ஒர்க்ஸ் ராஜரத்தினம் மகளிர் கல்லூரியிலும் பணியாற்றியுள்ளார். இவர் மொழி, இலக்கியம், பண்பாடு, நடையியல் நோக்கில் பல கட்டுரைகளை பல தேசிய மற்றும் பன்னாட்டுக் கருத்தரங்குகளில் வழங்கியுள்ளார். பல கருத்தரங்குகளை நடத்தியுள்ள இவர் 10 வருடங்களாகத் தமிழ்த்துறையில் பணியாற்றி வருகிறார். இவர் இதுவரை 50 ஆய்வுக்கட்டுரைகளை

எழுதியுள்ளார். ஆய்வுக்கட்டுரைகள் வழங்குவதற்காக மலேசியா, இலங்கை போன்ற வெளிநாடுகளுக்குப் பயணம் சென்று வந்துள்ளார்.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

கலைஞர் மு. கருணாநிதி என்னும் இலக்கிய ஆளுமை படைத்த இலக்கிய படைப்புகள் பல. அதில் குறளோவியம், சங்கத்தமிழ், தொல்காப்பியப்பூங்கா, திருக்குறள் தெளிவுரை, இவை நான்கும் இவரின் உரைவண்ணத்தில் வெளிவந்தவை. கலைஞரின் இலக்கிய, இலக்கணப் புலமை முழுவதும் வெளிப்பட்டிருக்கும் படைப்புகளாகவே இவை உள்ளது. சங்க காலத்தில் நம் மக்களிடையே கடைபிடிக்கப்பட்ட பழக்கவழக்கங்கள் யாவற்றையும் நினைவுகூர்ந்துள்ளார். இலக்கியப் பெட்டகமாய் பலவற்றை அவர் கூறியிருந்தாலும் தமிழ், தமிழர்கள், தமிழினம் குறித்து அவரின் பார்வைகளும் பதிவுகளும் மிகவும் நேர்த்தியாக அமைந்தவை. தமிழர்களின் பண்பாடு, புதுமைக் கருத்து, தமிழினம் குறித்த பெருமைகளும், சாடல்களும், இலக்கிய மரபினையும், அது குறித்த நையாண்டிகளையும் பதிவு செய்துள்ளார்.

முன்னுரை

கலைஞர் மு.கருணாநிதி அவர்களின் உரைநூல்களில் தமிழ் தமிழினம் பற்றிய சிந்தனைகள் அதிகமாக இடம்பெற்றுள்ளது. தமிழ் மீது அவர் கொண்டுள்ள அலாதியான இன்பமும் மரியாதையும் அவரின் படைப்புகளில் வெளிப்படுவதைக் காணலாம். படித்த மேல்தட்டு மக்கள் முதல் கீழ்தட்டு மக்கள் வரை அதனைப் படித்துப் புரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதற்காக. தமிழர்களிடையே காணப்படும் போற்றுதற்குரிய பண்பாட்டினையும் கூறி, அவர்களிடம் ஒவ்வாத சிலவற்றை நையாண்டியாகவும் கூறியுள்ளார். அதனைக் குறித்து ஆய்வதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

தமிழ்மொழி, தமிழர் பண்பாடு குறித்துப் பேசுதல்

தமிழ்மொழி குறித்தும் தமிழர் பண்பாடு குறித்தும் தொல்காப்பியப்பூங்காவில் பல இடங்களில் சிலாகித்துப் பேசுகிறார்.

தைமாதம் தமிழர் திருநாள் கொண்டாடும் முறை பற்றியும் (ப.47), திருடர்கள் கூடப் பிரசவநேரத்தில் பெண்களைத் துன்பப்படுத்த நினைக்காத தன்மை (ப.58), 'தமிழர்கள் ஓர் இனம், தமிழ்மொழி மூன்று இனம்'(ப.64), வீட்டை விட்டு வெளியே கிளம்பும் பிள்ளைகள் தாய் தந்தையரிடம் விடை பெற்றுச் செல்லுதல்(ப.80), போன்ற செய்திகள் நம் பண்பாட்டினையே எடுத்துக்காட்டுகின்றன.

மேலும் ஆடிப்பெருக்கன்று ஆறுகள் கரைபுரண்டு ஓடும் இடங்களில் ஆடவரும் பெண்டிரும் ஆனந்தக் கூத்தாடுதல் (ப.80), நம்முடைய பண்பாட்டின் விளக்கமாய் அனைவரையும் பேணிக்காத்தல் என்னும் முறைப்படி சிறுவன் வயதான கிழவியை உபசரித்தல் (ப.85), தந்தைக்கு உடல்நிலை சரியில்லாத நிலையில் பிள்ளையே போய் தந்தையின் வேலையையும் செய்தல் (ப.86). விருந்தினருக்கு உபசரித்துத் தானும் உண்பதில் பெரும்மகிழ்ச்சி அடைந்த இல்லறத்தார் (ப.130), பெண்கள், ஆண்களுடன் கடல் பயணம்

செல்லக் கூடாது (ப.158), என்பன அக்காலத்தில் நிலவி வந்த பண்பாட்டு முறைகளாய் அமைந்தன.

பெண்ணை விரும்பிய ஆடவன் மட்டுமே அப்பெண்ணைத் தனக்கே மணம் முடித்துக் கொடுக்குமாறு கேட்டு 'மடலேறி'வருவதுண்டு. இவ்வழக்கம் பெண்களுக்குக் கிடையாது (ப.160) என்பதனையே நிரூபிக்கிறது. மருத நிலத்தின் தெய்வம் பிறமொழிக் கலாச்சார நுழைவினால் இந்திரன் என மாறிவிட்டது' (ப.195) போன்ற செய்திகள் சிந்திக்கத் தக்கன.

பண்டைக் கால போர் முறையானது அறவழியிலே வகுத்த முறையாலே நடந்துள்ளது (பக். 206,213,226,227,228), என்பதனை அறியலாம். தொல் பழங்காலத் தமிழ்வீரம் கல் நெஞ்சையும் கலங்க வைக்கக் கூடியதாகும் (ப.230). பகைவரிடமும் அன்பு பாராட்டுகின்ற பண்பினைப் (ப.247), புலப்படுத்துகிறது. மனித நேய மாண்பினராய் (ப.247), தவறு செய்தவரையும் மன்னித்து நல்வழிப்படுத்துதல் தனி இன்பம் என்று வாழ்ந்தமையைப் பதிவு செய்துள்ளார்.

'பெண் இனத்தின் பெருமை (ப.256), தமிழரின் திருமண முறை (ப.260), 'ஆண்டிற்கு ஓரிரு முறையேனும் அன்றைக்கே சுற்றுலா செல்லும் வழக்கத்தை தலைவன் தலைவி கடைபிடித்தனர் (ப.332), போன்ற செய்திகள் வியப்பைத் தருகின்றன. குழந்தைவிழா (ப.318), மருத்துவச்சி நடைமுறை (ப.317), அரவாணைத் திருவிழா (ப.117), ஐம்படைத் தாலி பூணுதல் (ப.410) போன்ற தமிழர் பண்பாட்டுத் தடங்களும் பல இடங்களில் அடையாளப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

'பாலை நிலத் தெய்வமாக வர யாரும் விரும்பவில்லை போலும்' (ப.137), 'பணி விடை புரிவோர் கூடத் தலைவர்களாக உரிமையுடையவர்களாக இருந்தனர் என்கிறது தொல்காப்பியம் (ப.146), போன்ற செய்திகள் சுவை பயப்பன. அண்ணா நினைவகளைச் சுட்டுவதும் (பக்.52, 53) தமது கதை, கவிதை, திரைப்படம், வசனம் போன்ற செய்திகளை எடுத்தாளுவதும் நூலின் போக்கிற்குத் துணைபுரிகின்றன. தமிழரின் இலக்கணத்தை வாழ்க்கையோடு பல இடங்களில் பொருத்திக்காட்டி இருத்தல் சிந்திக்கத்தக்கன. 'உடம்படுமெய்' (மலர் 7), 'வணிகத்திறன்' (மலர் 13), 'எனது மகனா' (மலர் 14) போன்ற பல காட்சிகள் இவ்வகையில் சிறப்பாக அமைந்துள்ளன.

தமிழ், தமிழினம் பற்றிய கலைஞரின் பற்று

சங்கத்தமிழில் தமிழ், என்று வரும் இடங்களிலெல்லாம் பல்வேறு அடைமொழிகளைக் கொடுத்துத் தமிழைச் சிறப்பித்துள்ளார் கலைஞர். தமிழினம் பற்றிக் கூறும் போதும் உரையில் தமிழினது வீரத்தையும், பண்பாட்டையும், பழமையையும் மிளிரச் செய்துள்ளார்.

“தமிழினத்தார் தன்மானம் மிக்குடையார் - பகைவர்க்குத்
தலை தாழ்த்தும் நிலை வந்தால் தயங்காமல் உயிர்துறப்பார்!

இனத்தின் மேன்மை ஏட்டில் நாட்டுவர்
இறைமாட்சி தவறாது இந்நிலமிசை ஆள்வர்;
கல்தோன்றி மண்தோன்றாப் பழங்காலத்தின்

முன்தோன்றி மூத்த குடிமக்களும் தமிழரேஆவர்!” (சங்கத் தமிழ்., ப.72)

மூத்தகுடி தமிழ்க்குடி என்பதனையே பதிவு செய்ய மறக்கவில்லை. தமிழைப் பற்றிக் கூறும் இடங்களிலெல்லாம் அடைமொழியுடன் கூறித் தமிழுக்குச் சிறப்பைச் சேர்த்துள்ளார். தமிழினத்தையும், தமிழ் வீரர்களைப் பற்றிக் கூறும் போதும் அவர்களைச் சிறப்பிக்கத் தவறவில்லை.

“அஞ்சியெனப் பெயர் பூண்ட போதும்
அஞ்சாத வரிப்புலியாய் மானமுடன் வாழ்ந்தான்
அவ்வையாம் கவியரசி அவனுக்காக
அணிமணிகள் தமிழால் செய்து
அகமாரப்பூட்டி மகிழ்ந்தாள் - அவன்
அறம் வியந்து திறம் புகழ்ந்தாள்.: (ச.த., ப.158)

தமிழை நயத்துடன் இசைத்துக் கவிபல பாடிய அவ்வையின் கவித்திறத்தைப் பாராட்டியதோடு மட்டுமல்லாமல் அதியமான் அஞ்சியின் வீரத்தையும் பாராட்டியுள்ளார்.

தமிழரைச் சாடுதல்

தமிழ், தமிழினம் என்று விராவேசமாய் பாடிய கலைஞர், தமிழரின் செயல்களைச் சாடியும் இருக்கிறார். தமிழர் இனத்திடையே ஒற்றுமை குன்றியிருப்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறார். புகழ் ஒன்றே குறியென்று தம் இனத்தைப் புகழ்ந்தே கூறாமல் அவர்களிடம் காணப்படும் குற்றத்தையும் கடுமையாகச் சாடியுள்ளார்.

“தமிழரிடை ஒற்றுமை என்பது அத்திப்பூ - ஆடிப்பிறை - அதனாலே
தமக்கிடையே போர்தொடுத்து தமிழ் இனம் பிளவுப்பட்ட சேதி கூறும்
வரலாற்று ஏடுகளின் வரிகளாக ஆகிவிட்டார் - தமிழர்
வானாற்றல் காட்டுதற்குவரிந்து கட்டி இனத்துக்குள் இரண்டுபட்டார்!” (ச.த., ப.12)

தமிழக வரலாற்று உண்மைகள் எடுத்தாள்தல்

சங்கத்தமிழில் கண்ணகிக்குச் சிலையெடுத்தல், சேர, சோழ, பாண்டியர், ரோமாபுரிப் பாண்டியன் குறித்த வரலாற்றுச் செய்திகள் ‘இரண்டாம் உலகப் போர்(ப.96), ‘பாரதப்போர்(ப.117), ‘குரோசிமா’, அவை ஆயுதம் குறித்த செய்திகள்(ப.423), ‘களப்பிரர் ஆட்சி’ போன்ற வரலாற்று உண்மைகள் போல்வன எடுத்தாளப்பட்டுள்ளன. மேலும், இக்கால அரசியல்(ப.91), தாஜ்மஹால், தஞ்சைக் கோபுரம்(ப.416), கரிகால் சோழன் எழுப்பிய கல்லணை (ப.38) போல்வன குறித்தும் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

தமிழ், தமிழர் குறித்த செய்திகள் தருதல்

உரைகளின் போக்கிலேயே தமிழ் இனத்திற்குத் தேவையான செய்திகளையும் தந்து செல்லுதல் அவரது பணியாகக் காணப்படுகிறது.

“கலைஞரின் வாழ்விலும் வாக்கிலும் மோனையைப் போல் முன்னேவந்து நிற்பது தமிழ்மொழி, இனம், நாடு என்னும் முப்பெருஞ்சிந்தனை ஆகும். சங்கத்தமிழில் முதல் கரு உரி - போல சைவத் தமிழில் பதி பசு பாசம் போல - சோதி மிக்க நவ கவிதையில் படிமம் குறியீடு தொன்மம் போல - கலைஞரின் படைப்பிலும் ஆளுமையிலும் பேரிடம் பெறுவது மொழி இனம் நாடு என்னும் கருத்தாக்கம் ஆகும்” என்பர் (Mohan, 2006).

“தமிழில் த - வல்லினம்!

மி - மெல்லினம்!

ழ் - இடையினம்!

இப்படி மூன்று இனத்தையும் மொழி இணைத்துக் கொண்டு வேறுபாடு விலக்கித் திகழ்கிறது! ஆனால் அந்த மொழி பேசும் தமிழர் மட்டும் தங்களுக்குள் முரண்பட்டு இருக்கின்றனர். இப்படி இருப்பது ‘நியாயந்தானா?’ என்று கேள்வி எழுப்பி அனைவரையும் சிந்திக்கச் செய்கிறார்” (Kalaigarnar Mu Karunanithi, 2003). தமிழ் எழுத்துக்கள் குறித்துக் கூறும் பொழுது தமிழர்களுக்கு அறிவினைப் புகட்டுவதாய், சிந்தனையைத் தூண்டுவதாய் உரையினை அமைத்துள்ளார். தமிழர் தமக்குள்ளே ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டும் என்பதனை வலியுறுத்துகிறார்.

தமிழ் தொன்மைச் சிறப்பு பெற்றது என்பதனைக் கலைஞர் தாம் படைத்த அனைத்து இலக்கியங்களிலும் பதிவு செய்துள்ளார். ‘அந்தணர், ‘மறை’ என்ற சொற்களுக்கு ஆரியர்கள், வேதம் என்ற பொருள் பொருந்தாது என்கிறார். ஆரியர்களின் வருகையினால் வந்த வேதம் தன்னையே மறை என்று எண்ணியிருப்பது முறையல்ல எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

“தமிழரில் அறிவுசால் நல்லோர் அந்தணர் எனப்படுவர் - தமிழர் அறநெறி நூலை மறையென்றும் போற்றுவர் - எனவே அறிவு நூல்கள், அறிஞர் தந்த இலக்கிய இலக்கணம், இவற்றுக்கு யாருக்கோ பெருமை சேர்க்காதீர்! தமிழுக்குத் தமிழர்க்கு உரிய சிறப்பை, நமக்கு நாமே மறப்பதும், மறைப்பவர்க்குத் துணை நிற்பதும் தீதினும் தீது பெருந்தீது!” எனக் கருதுகிறார் (Kalaigarnar Mu Karunanithi, 2003).

தமிழின் சிறப்பைத் தமிழர்களே அறியாமல் இருப்பதே பெருந்தீங்கு எனக் குறிப்பிடுவது கவனிக்கத்தக்கது.

தமிழில் புதுமையைப் புகுத்துதல்

தமிழ் இலக்கியங்கள் பெண்மகள் காதலை முதலில் வெளிப்படுத்துவதைத் தவிர்த்தன. இதனை மரபாகப் போற்றி வந்தன. ஆயின் இம்மரபையே, மாற்றிப் புதுமையாகக் கலைஞர், பெண்மகள் தனக்குப் பாடம் கற்பித்த ஆசிரியர் மீதே காதல் கொண்டு, அவன் நீராடும் போது அவனைக் கட்டியணைத்து முத்தம் கொடுப்பதாகவும், அவன் அதற்குக் கோபம் கொள்வதாகவும் படைத்துள்ளமை சிந்திக்கத்தக்கது.

தொன்மை இலக்கியங்களிலிருந்து மாறுபட்டுப் பெண்களும் காதலை முதலில் சொல்ல உரிமை பெற்றவர்கள் என்பதனை நிலை நாட்டும் அவரது புதுமைச் சிந்தனை சிந்திக்கத் தக்கது [2].

தமிழர்களின் இலக்கணப் பயிற்சியின்மை சுட்டல்

தமிழர்கள் தங்களது இலக்கணத்தை ஒழுங்காகக் கடைபிடிப்பதில்லை என்ற தனது ஆதங்கத்தைச் சுட்டிச் செல்கிறார். இன்றைய நாளில் இதழ்களில் எனது மகன், எனது மகள் என்று அச்சிடப்படுகிறது; ஆயின் இது தவறு என்பதைக் கலைஞர் தொல்காப்பியப் பூங்காவில் எடுத்துக் கூறுகிறார். உயர்திணையுடன் 'அது' என்ற ஆறாம் வேற்றுமை உருபுக்குப் பதிலாக நான்காம் வேற்றுமை உருபு 'கு' வரும். உடைமைப் பொருள்களைச் சொல்லும் போது எனக்குமகன், எனக்கு மகள் என்றே கூற வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

தமிழினம் பற்றிய கலைஞரின் பற்று

தமிழ் என்று வரும் இடங்களிலெல்லாம் பல்வேறு அடைமொழிகளைக் கொடுத்துத் தமிழைச் சிறப்பித்துள்ளார் கலைஞர். தமிழினம் பற்றிக் கூறும் போதும் உரையில் தமிழினது வீரத்தையும், பண்பாட்டையும், பழமையையும் மிளிரச் செய்துள்ளார்.

“தமிழினத்தார் தன்மானம் மிக்குடையார் - பகைவர்க்குத்
தலை தாழ்த்தும் நிலை வந்தால் தயங்காமல் உயிர்துறப்பார்!

இனத்தின் மேன்மை ஏட்டில் நாட்டுவர்
இறைமாட்சி தவறாது இந்நிலமிசை ஆள்வர்;
கல்தோன்றி மண்தோன்றாப் பழங்காலத்தின்
முன்தோன்றி மூத்த குடிமக்களும் தமிழரே ஆவர்!” (ச.த., ப.72)

மூத்தகுடி தமிழுக்குடி என்பதனையே பதிவு செய்ய மறக்கவில்லை. தமிழைப் பற்றிக் கூறும் இடங்களிலெல்லாம் அடைமொழியுடன் கூறித் தமிழுக்குச் சிறப்பைச் சேர்த்துள்ளார். தமிழினத்தையும், தமிழ் வீரர்களைப் பற்றிக் கூறும் போதும் அவர்களைச் சிறப்பிக்கத் தவறவில்லை.

“அஞ்சியெனப் பெயர் பூண்ட போதும்
அஞ்சாத வரிப்புலியாய் மானமுடன் வாழ்ந்தான்
அவ்வையாம் கவியரசி அவனுக்காக
அணிமணிகள் தமிழால் செய்து
அகமார்ப்பூட்டி மகிழ்ந்தாள் - அவன்
அறம் வியந்து திறம் புகழ்ந்தாள்.: (ச.த., ப.158)

தமிழை நயத்துடன் இசைத்துக் கவிபல பாடிய அவ்வையின் கவித்திறத்தைப் பாராட்டியதோடு மட்டுமல்லாமல் அதியமான் அஞ்சியின் வீரத்தையும் பாராட்டியுள்ளார்.

தமிழரைச் சாடுதல்

தமிழ், தமிழினம் என்று வீராவேசமாய் பாடிய கலைஞர், தமிழரின் செயல்களைச் சாடியும் இருக்கிறார். தமிழர் இனத்திடையே ஒற்றுமை குன்றியிருப்பதையும் வெளிப்படுத்துகிறார். புகழ் ஒன்றே குறியென்று தம் இனத்தைப் புகழ்ந்தே கூறாமல் அவர்களிடம் காணப்படும் குற்றத்தையும் கடுமையாகச் சாடியுள்ளார்.

“தமிழரிடை ஒற்றுமை என்பது அத்திப்பூ - ஆடிப்பிறை - அதனாலே
தமக்கிடையே போர் தொடுத்து தமிழ் இனம்பிளவுப்பட்ட சேதி கூறும்
வரலாற்று ஏடுகளின் வரிகளாக ஆகிவிட்டார் - தமிழர்
வானாற்றல்காட்டுதற்கு வரிந்து கட்டி இனத்துக்குள் இரண்டுபட்டார்!” (ச.த. , ப.12)

நடப்பியல் கருத்தை இணைத்தல்

இலக்கியம் காலம் காட்டும் கண்ணாடி என்று கூறுவதைப் போல், அதற்கு உரையெழுதிய ஆசிரியர்களும் தம் காலத்து நிகழ்வுகளை ஆங்காங்கே பதிவு செய்தும் காட்டியுள்ளனர். கலைஞரும் இத்தகைய நிலையிலேயே நடப்பியலையும் ஆங்காங்கே பதிவு செய்துள்ளார்.

“இந்நாளில் சில புலவர்போல் வாழ்வார்க்கு வாழ்த்துரைத்து
இன்னலுற்று அவர் தாழ்வாராயின் அக்கணமே சிறகடித்து
அற்றகுளத்துப் பறவை போல அடுத்த குளம் பார்க்கின்ற
இயல்புடையார் அப்போதும் சிலர் இருந்திடத்தான் செய்தார்கள்!” (ச.த., ப.6)

சங்ககாலத்துப் புலவர்களைப் பற்றிக் கூறிவந்த கலைஞர், இன்றைய காலத்துப் புலவர்களையும் ஒப்பிட்டுச் சாடியுள்ளார்.

தமிழ் இலக்கிய மரபு சுட்டல்

ஐங்குறுநூறு, அகப்பொருள் இலக்கியமாதலால் அதன் பாடலுக்கு உரை விளக்கம் செய்யப் புகுந்த கலைஞர் அதன் தொடக்கத்தில் அகப்பொருள் மரபு தோன்றச் சுட்டுகின்றார்.

அக இலக்கியத்தில் இடம் பெறும் தலைமைப் பாத்திரங்களைப் பெயர் சுட்டிக் கூறுதல் மரபன்று. தலைவன், தலைவி, தோழி, தாய் என்பன போன்று பொதுப் பெயரால் கூறுவதே மரபு.

இதனைப் பின்வரும் அடிகளில் விளக்குகின்றார்.

“தளிர் என்றால் கொழுந்தன்றோ!
தடம் என்றால் வழியன்றோ!
அஃதே போல்,
தலைவன் என்று துணைவனையும்
தலைவி என்று துணைவியையும் - பழந்
தமிழ் நூல்கள் குறிப்பது வழக்கமன்றோ! (ச.த,ப.16)

என்னும் அடிகள் மரபைச் சுட்டுவதாய் அமைந்துள்ளன.

தமிழ் இலக்கியம் குறித்து நையாண்டி செய்தல்

தமிழ் இலக்கியத்தில் களவு என்பது முக்கிய இடத்தைப் பெறுவது. ஆயின் கலைஞர் தலைவன் தலைவியின் காதலுக்குத் தோழனும், தோழியும் உதவி புரிவார்கள் என்பதையும் கூறி, அதைக் கிழவரும் சுவைத்து மகிழ்வர் எனக் கூறுவதும் நகைப்புக்குரிய கிண்டலாக அமைந்துள்ளது.

“களவு வழியில் தலைவன் தலைவியின் இன்பக்
காதல் அரும்பிடும் போதெல்லாம் - தக்க
உளவுகள் கூறி அதனை மலர்ந்திடச் செய்வர்
உயிர்த்தோழனும் தோழியும் என்று;
உரைத்திடும் இலக்கியம் தமிழனுக்குண்டு - தலை
நரைத்திடு கிழவரும் நன்றாய் அதனைச்சுவைப்பதுமுண்டு!” (ச.த., ப.16)

புறநானூறு பாடிய கணியன் பூங்குன்றனாரையும் அவருடைய பெயரை வைத்தே கிண்டல் செய்துள்ளார்.

“ஊரெல்லாம் இணைந்து ஒருலகாய் ஆவதென்பதும்
உறவுகொண்டே மனிதகுலம் ஒன்றே எனத் திகழ்வதும்
உயரிய குறிக்கோளாம் என்றுரைத்த புலவன் கூட
தனது ஊரை மறவாமல் பூங்குன்றமென இணைத்தே
கணியன் பூங்குன்றன் எனும்
கவிஞனாய் உலவியதைக் கவனமுடன்
எண்ணிப் பார்த்தால் - அந்த மாமனிதனையும்
மண்ணின் பற்று விடவில்லை என்பது தான் உண்மையன்றோ?” (ச.த., ப.9)

கணியன் பூங்குன்றனார் தம் பெயரின் பின்னர் ஊரின் பெயரைப் பதிப்பித்தமையை நகைச்சுவைப்பட கூறியுள்ளார்.

பழங்கால மக்களின் சிறப்பினைக் கூறல்

“விஞ்ஞானம் வளர்ந்ததாலே விண்ணூர்ந்து
வியத்தகு புதுமைகளை விளைக்கின்றார்
அறிவுடையார்! - முற்றிலும்
அஞ்ஞானம் நிறைந்த காலமல்ல பழங்காலம்
அன்றைக்கும் வானத்துக் கோள்களை ஆராயந்து
காலமாறுதலைக் கணக்கிட்டு கோள்களின் சுழற்சிக்
கோலமதைத் தீட்டிக்காட்டி கமிழ் மின்னல் சிரிப்புக்
கொட்டுகின்ற விண்மீன்கள் தாங்களிருக்குமிடம்
விட்டுப் பெயர்கின்ற நிலையறிந்து நாழிபார்த்துக் கூறி

கதிரவனைச் சந்திரனைப் பூமியின் நிழல் சூழ்ந்து நம்
கண்ணுக்கு ஒரு நாள் மறைகின்ற 'கிரகணம்' வருகின்ற
நாளைக் கூட நமது முன்னோர் வானநூல் இயற்றித்தந்து
வேளை தவறாமல் விரித்துரைத்தார் எனல் வேடிக்கையல்ல!" (ச.த.,ப.111)

பழங்கால மக்கள் குறித்துத் தன் சொந்தக் கருத்தினை வெளியிட்டுள்ளார் கலைஞர். விசும்பின் வலவன் ஏவா வான ஊர்தி' எனும் ஒரு வரியினை வைத்துக் கொண்டு இத்தனை தூரம் சிந்திக்க முடியும் என்பதை எடுத்துக்காட்டி நிறுவியுள்ளார்.

"வலவன் ஏவா வான ஊர்தி' என வருதலாலே
வலவன் ஏவுகின்ற வான ஊர்தியும் அக்காலம்
வழக்கத்தில் இருந்ததெனக் கொள்ளலாம் அன்றோ?
ஆதியிலே அறிவியலில் அக்கறை காட்டியதால் வான
வீதியிலே வலவரென்போர் ஊர்தியினைச்

செலுத்தியிருக்கவும் கூடும்!

பாதியிலே படையெடுத்த பத்தாம்பசலி எண்ணத்தினால்
பகுத்தறிவுக்கு வேலையின்றிப் பாழ்பட்டுப் போனதம்மா இந்த நாடு!
பாவாணர் முதுகண்ணன் சாத்தனார்; சோழனைப்
பாராட்டி எடுத்து வைத்த அறிவுரையால் - என்
பார்வையினை இந்தச் செய்தி ஈர்த்ததினால் - நீவிரும்
படித்தாய்த்து உரைத்திடுக எனப் படைத்திட்டோம்;
பிழையெனில் திருத்திடுவீர்! ஏற்றுக் கொள்வேன்!" (ச.த., ப.114)

நம்பிக்கையைக் கேலி செய்தல்

வீணாய்ப் பேசித் திரிந்த அறிவியலை மறந்து தெய்வக் கதைகளைக் கூறிப் பொழுதைக் களித்தோம் என்று நம் மக்களின் நிலையைக் கேலி செய்துள்ளனர். இது அவருடைய பகுத்தறிவுச் சிந்தனையை வெளிக்காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது.

"தேய்ந்து வளரும் திங்களை நாம் தெய்வமென்றோம்
தினம் வந்து கடமையாற்றும் சூரியனை தேவனென்றோம்
ஓய்ந்திருக்கும் வேளையிலே உப்பில்லாக் கற்பனையில்
சாய்ந்து சயனித்துக் கிடந்தோமன்றி - முன்னோர்
ஆய்ந்தறிந்து வகுத்திட்ட வான நூற் புதுமைகளை; வறட்சியினால்
காய்ந்த பயிர் ஆக்கிவிட்டு மடமைக் கதைகளிலே மாய்ந்து போனோம்!"

(ச.த.,ப.111)

கலைஞர் தம் உரையில் தம் கருத்தினை ஆங்காங்கே புகுத்தத் தவறவில்லை. அவையனைத்தும் சிந்திக்கத் தூண்டுவதாய் அமைந்துள்ளது. "சங்கத்தமிழின் ஆசிரியர் ஒரு கவின் கலைஞராக மட்டும் அல்லாமல், இன்கவிஞராகவும் இலங்குகின்ற இரு சிறப்புடையவர்கள். தமது கலைநலத்தைக் கவிநலம் மிளிரும் இனிய தமிழ்க் கவிதைகளாக மலர வைக்கும் மாண்பு பூண்டவர்கள்" என்னும் கீ. இராமலிங்கனாரின் கணிப்பு சங்கத்தமிழின்

மாண்பையும், கலைஞரின் புலமை நலத்தையும் பட்டவர்த்தனமாக உணர்த்துகிறது (Kalaigñar Mu Karunanithi, 1985).

முடிவுரை

கலைஞர் தம்முடைய கொள்கைப் போக்கையும் தமிழ் உணர்வையும், சமுதாய வளர்ச்சியையும் கருத்தில் கொண்டு எளிய இனிய நடையில் உரை வகுத்துள்ளது பெரிதும் சுட்டத்தக்கது கலைஞரின் சங்கத்தமிழ் மக்கள் மனதில் பதியுமாறு எளிய தமிழில், கவிதை நடையில் பல்வித கூறுகளையும் கொண்டு படிப்போரை ஈர்க்கும் வகையில் அமைகின்றது. இவ்வுரை நல்ல தலைப்புகளுடன் சங்கப் பாடல்களை அறிமுகப்படுத்தி, பாடல்கள் குறித்த வரலாற்றுக் குறிப்புகளைத் தந்து, அவரின் இலக்கியப் புலமையையும், பல்வித ஆற்றலையும் வெளிச்சப்படுத்துவதாக கவிதைநயம் சார்ந்து புதுமை உரையாய் விளங்குகின்றது எனலாம்.

References

- Kalaigñar Mu Karunanithi, (2003), Tholkappiya Poonga, Tamilkani Publishers, Chennai.
- Kalaigñar Mu Karunanithi, (1985), Kuraloviyam, Bharathi Publishers, 126-108, Usman Road, T. Nagar, Chennai-17.
- Mohan, R., (2006), Kalaigñar Tamil, Mani vasahar publishers, Chennai.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2020. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License